

[Erik Eriksen.]

lingen af statsmyndigheden, men dette indebærer rigtignok, at det ansvar, der naturligt hører hjemme hos regeringen — altså i denne forbindelse, må jeg sige det på den måde, den udøvende magt — ikke sådan uden videre kan væltes over på folketinget. Er der noget, en regering har ansvaret for, hvis den overhovedet fortjener navn af en regering, er det statens økonomiske politik, og jeg håber, at det ærede medlem tilgiver mig, at jeg i dette spørgsmål er enig med „Politiken“, som forleden dag så rigtigt skrev — jeg beder om tilladelse til et citat:

„Strengt taget er det ikke folketingets opgave at harmonisere økonomien, det er regeringens. Det er en af regeringens allervigtigste opgaver.“

Så tilføjer bladet, men det mener jeg altså er en bevidst sarkasme:

„... dette har regeringen også tydeligt erkendt ved at have en særlig økonomiminister.“

Spydigheden til den højtærede økonomiminister nævner jeg kun, den er ikke min.

Det, der i denne forbindelse for mig er det væsentlige, er, at jeg overfor en mand, der som det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard tillægger alle andre de laveste motiver, kan påberåbe mig „Politiken“s klare konstatering af, at økonomiens tilpasning og tilrettelæggelse ikke kan være folketingets opgave, men er en regeringsopgave, dens allervigtigste opgave, fastslås det. Så kan vi strides om, hvor godt eller hvor dårligt denne opgave er løst, men har regeringen løst denne opgave dårligt, bl. a. med, som vi andre synes, for store overtræk i nationalbanken, må den helt og fuldt bære skylden herfor. Det er aldeles ikke nogen angribelig form for kritik, at oppositionen og oppositionspresen understreger dette, og jeg har nævnt det, fordi jeg synes, at det ærede medlem heller ikke skal have lov til her at gøre sort til hvidt. Når en talsmand for et parti, der står udenfor det egentlige regeringsparti, forarges over en oppositions kri-

tik på dette område og vil fritage finansministeren for ansvaret og skyde det over på folketinget og navnlig på oppositionen, så har et sådant medlem i hvert fald slået fast, at han indtil videre ikke tilhører oppositionen.

Vedrørende finansministerens overtræk iøvrigt vil jeg her gerne gøre opmærksom på, at jeg i min tale forleden dag kom til at bruge et tal, der var 100 mill. kr. for stort. Jeg har set, at der i det radikale hovedstadsblad „Politiken“ er blevet begået en leder om dette. Jeg må måske tage mig den frihed at sige, at det tyder på, at bladet ikke har haft overvældende angrebsstof til rådighed, da den pågældende medarbejder fik anmodning om at skrive denne leder. Det samme tal stod i det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaards manuskript, men det, der skete, var dette, at nationalbankens opgørelse først lå på min plads, da jeg kom ned fra talerstolen. Så meget er der om denne sag, som har foranlediget en leder i dagbladet „Politiken“.

Videre er det hævdet, at jeg ikke burde fortie, at der på en anden konto i nationalbanken er indsat og bundet 300—400 mill. kr. Disse beløb, der bl. a. for det første stammer fra de 10 mill. kr. om måneden, der skulle stå til rådighed til senere opgaver, og for det andet fra forbrugsafgifter efter martsforliget, skulle netop, husker man, drages ud af omsætningen og virke købekraftbegrænsende. I begge tilfælde er forudsætningen, at de penge, der er indsat på denne konto, ikke på anden måde må bringes ud i omsætningen, for i så fald er jo bl. a. denne del af den radikale politik brudt sammen. Derfor skulle jeg måske have sagt det således forleden dag, at meningen med disse penge netop er, at de skal stå urørte og ikke over en anden konto vandre ud i omsætningen, for hvis det sker, nytter det hele jo ingenting.

Jeg skal så gøre et par bemærkninger om monopoltilsynet. Det svar, jeg har fået, drejer sig altså om den højtærede handelsministers udnævnelse af medlemmer hertil,